

Varbergsträffen 2007

Vem säger att en träff måste vara gigantisk för att vara magisk? Inte jag i alla fall!

Jag har åkt på många träffar både i min tidiga och min senare mc-karriär. Oftast har de fungerat så, att man sitter med sina medhavda polare och håller i sig pilsner, medan träffen fungerar som en slags fond för de normala kompisaktiviteterna. Så inte med Vulcan Riders, alldeles oavsett träffformatet.

Första helgen i juni begick jag och Monika premiär för Varbergsträffen. Den kom varmt rekommenderad av de mina i regionen, som en mindre men jäkligt mysig träff. Jag var naturligtvis inte skeptisk till de omdömena, men eftersom både Jörgen och Sten är i högsta grad parter i arrangemanget pruttade jag ner med öppet sinne och med medelförväntningar.

Med var också Göran och Yvonne, mina och Monikas bästa gemensamma vänner. Bara en sådan sak! Göran den uslingen, som både slutade köra senare och återföll tidigare, hann drabbas av HD-psykosen och framhärdar alltså i att framföra en svart Roadking. Det mina vänner, kan vara ett problem. Hur löser man detta med att kunna åka på träffar tillsammans, då så mycket är knutet till HDCS eller VRS?

Ja, vad gäller Vulcan Riders är det inget problem – det garanteras! Både vi VRS:are och våra usla kamrater blev mottagna med öppna armar av arrangörerna nere i mysiga Apelvikens stugby. Alla som kommer är med och alla lika välkomna! Visst ligger det i sinnelaget hos Jörgen och Sten med fruar och alla de andra – men det är också en del av vår ”klubbkultur” och för detta älskar jag Vulcan Riders!

Sedan inträffade det magiska som kan hända på träffar: Framme, parkera hojen, upp med första pilsnern och sedan kära återseenden och nya bekanta. Allmänt sorl om ditt och datt – ytterligare pilsner, förbrödring och försystring. Skåningarna, med Stefan och Rose-Marie i spetsen...

Klas och Ulrika... Karin och gänget... – jaja, ingen nämnd, ingen glömd. Må vara pilsnern eller ett lätt solsting, men jag kom på mig själv med att sitta och bli nästan sentimental i solskenet.

Aftonen ägnades åt något så ovanligt som grillning och ännu mer pilsner. Kassaskåpsäkert! Somnade lagom yr efter en lyckad kväll.

Morgonen inbjöd inte till hojåkning! Det regnade ganska friskt vid mönstringen. Själv hade jag glömt regnstället och hoppades på en senare avgång. Inte då. Med en fältherres precision avgick Sten och kortegen på utsatt klockslag med mig muttrande bakom immigt visir. Jag hade inte behövt deppa. När vi körde ut från Apelviken hade regnet övergått till ett mycket mildt duggregn. Efter fem minuters körning var det snustorrt i luften och efter en halvtimme var det torrt på vägen också.

Sten ledde oss på landets vackraste vägar mot det hägrande målet, lunch på Sjönevads gästgifveri. Suverän buffé och en stunds vila. Sedan hemåt igen på lika perfekta vägval och en ny magisk eftermiddag. Mer pilsner – lite sport, väldigt lite – och ännu mer pilsner och pokulerande.

Kvällen tillbringades hos "Majas vid havet" med bra käk och goda drycker i både lysande sällskap och trevlig miljö. Faktiskt så lysande, att hemfärden på söndagen fick skjutas ett par timmar framåt så inte farbror polisen skulle bli arg om det hade varit kontroll. Efter ett smärtsamt avsked för Monika med Rose-Maries hoj, som får henne att hyperventilera och allmänt hejdåande bar det iväg tillbaka till Mölnlycke. Nöjd, glad och med en lätt huvudvärk.

Tack Sten och Jörgen med fruar för en riktigt, riktigt lyckad och magisk träff!

